

normy povahy abstraktní samy o sobě nemohou zásadně býti brány v odpor opravnými prostředky. Teprve správní akt, jímž se právní důsledky z normy vyplývající aplikují na určitý subjekt tak, že mu vzecházejí určité povinnosti neb újmy, jest podle své povahy rozhodnutím neb opatřením a je proto způsobilý, aby se strany opravnými prostředky domáhaly jeho instančního přezkoumání. Vymezuje-li ovšem norma sama konkrétně práva i povinnosti, jež upravuje, stává se již i individuálním sdělením obsahu normy subjektu, jehož právní vztahy jsou normou postíženy, to, co bylo dosud obsahem abstraktní normy, obsahem konkrétního rozhodnutí neb opatření, upravujícího individuálně materiální poměry určitého subjektu, a pak jest arcí v mezích platných předpisů tomuto subjektu volno, domáhati se pořadem instančním ochrany, domnívá-li se, že bylo mu rozhodnutím neb opatřením takovým proti zákonu ublíženo v jeho právech (srov. Boh. A 4530/25, 5303/26, 9072/31, 11076/34).

V daném případě byla vyhláška vyhlášena, avšak nebyla stěžovatelům individuálně doručena. Proto tato abstraktní norma nemohla vůči stěžovatelům nabýti povahy konkrétního rozhodnutí.

Nález ze dne 30. října 1937 č. 5845/35-4.

Skutečnost, že někdo má z kupní smlouvy nárok na vydání parcelovaného pozemku, nedává mu postavení strany v řízení parcellačním podle pražského stavebního řádu.

Stěžovatel uvedl, že v době rozhodování o parcelaci zaplatil smlouvenou kupní cenu za pozemek, o jehož přeparcelaci jde, zcizitelce, hlavnímu městu Praze. Knihovně však pozemek převeden nebyl.

Na sporu byla otázka legitimace k opravnému prostředku v řízení parcellačním.

Otázku tu lze posuzovati jen podle ustanovení pražského stavebního řádu, zejména podle §§ 8—10 tohoto zákona. Na tom nic nezměnil ani správní řád č. 8/1928 Sb., jehož předpisy o »stránách« (§§ 14 a násl.) nestanoví, kdo má v tom či onom řízení správním postavení strany. Než předpisů správního řádu nelze vůbec použítí na řízení ve věcech stavebních, prováděné obcí se zvláštním statutem v samostatné působnosti, jak nejvyšší správní soud již v nálezu Boh. A 10.086/32 blíže dovodil.

Podle ustanovení §§ 8—10 pražského stavebního řádu zakládá legitimaci k účasti na řízení parcellačním jen vlastnictví pozemku parcelací dotčeného ať jde o souseda či o vlastníka pozemku parcelovaného. Stavební řád neobsahuje ustanovení, z něhož by se dalo vyvoditi, že již obligační poměr, který se vztahuje k parcelovanému pozemku, je s to, aby pro někoho, byť byl faktickým interesentem, založil právní postavení strany v řízení parcellačním.

I když se připustí, že omezení vlastnické svobody, jež vznikají

z podmínek parcelačního povolení, jsou povahy reálné, neplyne z toho, že i ten, kdo má z kupní smlouvy nárok na vydání parcelovaného pozemku, má již z titulu tohoto svého nároku vedle vlastníka nebo dokonce místo něho postavení strany.

Nález ze dne 3. listopadu 1937 č. 3946/35-4.

Z platného právního řádu nelze dovodit povinnost ukládající správním úřadům, aby z moci úřední pod sankcí zmatečnosti zkoumaly ve všech případech, zda osoby, jež se na ně obrátily písemným podáním, na jehož základě mají úřady zahájit řízení nebo vydati rozhodnutí, fakticky resp. právně existují, nebo zda osoba, jež jménem právnické osoby takové podání podepsala, fakticky existuje a jest k zastupování právnické osoby legitimována.

Stěžovatelka, již byla uložena náhrada nákladů řízení o žalobě o výmaz známky, namítala ve stížnosti, že žalující firma — odpůrkyně stěžovatelky — stejně jako osoba plnou moc práv. zástupce za firmu podepsavší v době podání žaloby neexistovaly, a dovozovala zmatečnost řízení u ministerstva obchodu z důvodu, že ministerstvo obchodu z úřední moci tyto okolnosti nezjistilo. Ve správním řízení se takto nebránila. Důvodnost obrany stěžovatelčiny závisí na zodpovězení otázky, zda existuje nějaký předpis, který pod sankcí zmatečnosti ukládá správním úřadům vůbec neb aspoň ministerstvu obchodu při rozhodování o žalobách na výmaz ochranné známky, aby ve všech případech z moci úřední zkoumaly, zda osoby — ať fyzické či právnické — jež se na ně obrátily nějakým písemným podáním, na jehož základě tyto úřady mají zahájit řízení nebo vydati rozhodnutí, fakticky resp. právně existují, a stejně, zda fyzická osoba, která takovéto podání podepsala jménem osoby právnické, fakticky existuje a je k zastupování této právnické osoby legitimována.

Stěžovatelka se žádného takového předpisu nedovolává a n. s. s. také neshledal, že by se povinnost takto vymezená z platného právního řádu dala dovodit.

Pokud jde o úřady správní vůbec, mohly by přijít v úvahu pouze předpisy vlád. nař. č. 8/28 Sb., jež sice podle úkolu vytčeného jemu v čl. 10 org. zák. č. 125/27 Sb. i podle svého vlastního znění upravuje pouze řízení ve věcech náležejících do působnosti úřadů politických a nemá tedy přímou platnost pro řízení ve věcech jiných, přece však vzhledem k tomu, že pro řízení před úřady politickými kompilovalo veškeré t. zv. všeobecné zásady řízení správního, skýtá dosti spolehlivý obraz o tom, co na poli těchto všeobecných zásad až do té doby platilo. Podle § 19 tohoto nařízení mohou býti podání k těmto úřadům učiněna písemně, ba i telegraficky a má z nich býti zřejmo, kdo je činí, případně kdo vystupuje jako zástupce nebo zmocněnec. Písemná podání musí býti podatelem nebo zmocněncem vykázaným plnou mocí podepsána. Podle § 17 mohou se strany dáti zastupovati zmocněnci, kteří se mají vykázati písemnou nebo ústní plnou mocí. Nikde tu